

Jeg mener også, at vi allerede på nuværende tidspunkt skal være opmærksomme på – og det synes jeg forslagsstillerne skulle tage til efterretning og gøre noget ved allerede i dag – at der tegner sig et flertal for weekendfængsler. Hvorfor så ikke pille den pind ud og lave et konkret forslag her og nu om lige præcis det punkt, tage ordførerne på ordet og sige, at det her er der flertal for, så lad os gøre det?

Når vi taler om at straffe med den sanktion at sætte folk i fængsel, er det min og Fremskridtspartiets opfattelse, at det nok er den dårligste sanktion, man overhovedet kan vælge. Men i en lang række situationer er det nødvendigt at indespærre nogle kriminelle i kortere eller længere tid dels for klart og entydigt at tilkendegive, at det, de har lavet, er uacceptabelt, og dels for at samfundet kan få fred og ro for den pågældende i en periode, mens vedkommende får lov til at køle lidt af.

Men i og med at vi har den holdning, at det ikke er hensigtsmæssigt at sætte folk i fængsel, er spørgsmålet: Hvad gør vi så for at undgå, at borgerne begår så grov kriminalitet, at de havner i fængsel? Her er der for mig at se ingen tvivl om, at hvis vi, som alle faktisk er enige om det, tog fat på et tidligere tidspunkt, ville vi undgå, at mange af de pågældende udviklede en kriminel løbebane og derfor med tiden havnede i fængsel. Så kan man diskutere, hvad den tidlige indsats skal bestå i; men i og med at vi faktisk alle er enige om, at det er den medicin, der skal til, så lad os dog gøre noget ved det.

Fremskridtspartiets opfattelse er, at den rigtige medicin er at straffe første gang og straffe hver gang, og det sådan set uanset alder. Men det er i samme åndedrag meget nødvendigt for mig at understrege, at valget af sanktion selvfølgelig skal afhænge af personens alder, modenhed, gerningens karakter osv. osv. Men det, der er vigtigst for mig og for Fremskridtspartiet, er, at vi skal undgå, at der overhovedet er nogen, der kommer i fængsel, og det gør vi altså bedst ved at tage fat i dem første gang.

I dag fungerer systemet således – og det er ikke systemets skyld, det er politikernes skyld – at det fremmer kriminaliteten i samfundet. Det kan betale sig at være kriminel i Danmark, og så længe det kan betale sig, vil der altid være nogle, der er det, og så længe vi har et system, der pussernusser omkring de kriminelle og er mere optaget af at være sagsbehandler for dem end at tage sig af ofrene, vil mange af de kriminelle – der måske kommer fra et lidt kedeligt

og trist og gråt liv – synes, at det i virkeligheden er ganske fedt, at de nu pludselig er havnet i en situation, hvor de sammen med Kriminalforsorgen eller kommunens ansatte kan tage på eksotiske rejser til Malta og lære at dykke og lignende.

Så længe vi har et system, der på den måde pussernusser omkring de kriminelle, vil de blive ved med at være det. Der skal være sanktioner, og de skal altid have en sådan karakter, at den kriminelle – uanset hvor den pågældende i øvrigt hører hjemme til daglig – brændende ønsker hver eneste dag: Gid jeg dog var tilbage i mit normale liv og ikke sad her under en eller anden form for sanktion! Så ville sanktionerne have effekt, men så langt er man ikke klar til at gå endnu. Det handler om konsekvens, disciplin og ansvar.

Når vi taler om fængslerne, skal vi også gøre os klart, at til trods for den meget store forebyggende indsats og alt, hvad vi gør for at undgå, at folk på et tidspunkt laver så grov kriminalitet, at vi er nødt til at sætte dem i fængsel, vil der altid være nogle, der gør det. Her synes jeg, at justitsministeren i dag har et problem med Kriminalforsorgen, og det problem består i, at fængslerne i dag hovedsagelig er opbevaringsanstalter, hvor de kriminelle sidder i kortere eller længere tid. Og de sidder der jo ikke engang hele den tid, de skal, de sidder kun to tredjedele af tiden, for sådan er systemet jo her i Danmark. Man sidder ikke i 6 år, selv om man er idømt 6 års fængsel, man sidder kun i 4 år og endda i nogle tilfælde kun i 3 år; men det er en anden diskussion.

Et fængsel er kun en opbevaringsanstalt, og det synes jeg er synd, og derfor er vi nødt til at få lagt strukturen om og få strammet proceduren i fængslerne op, så fængslerne ikke bare er et sted, hvor man sidder en vis tid, til man skal ud igen, men hvor tiden bliver benyttet til at opdrage de indsatte til en tilværelse uden kriminalitet. Det er en pligt, som fængslerne må påtage sig.

Så kan vi selvfølgelig diskutere, hvordan man skal behandle narkomaner og sindslidende osv. osv., som skal have en speciel behandling for at undgå, at de går ud og laver kriminalitet igen. Men for alle andre indsatte må målet være, at når de sidder i fængsel, sidder de der ikke bare. Der skal være arbejde, der skal være uddannelse, og de indsatte skal opdrages til, at når de er færdige med at afsone, er de også færdige med at være kriminelle.